

Σχεδόν ένα χρόνο πριν, ο Αλέξης Τσίπρας στην ομιλία του στις προγραμματικές δηλώσεις της νέας κυβέρνησης, έκανε μια πολιτική δήλωση: «αισθάνομαι την ανάγκη να διαβεβαιώσω (...) ότι η αμετάκλητη απόφαση της Κυβέρνησής μας είναι να τιμήσει και να εφαρμόσει στο σύνολό τους τις προεκλογικές προγραμματικές μας δεσμεύσεις, με πλήρη σεβασμό στη λαϊκή βούληση(...). Η **δέσμευση** αυτή αποτελεί τον αδιαπραγμάτευτο πυρήνα της πολιτικής μας».

Ένα χρόνο μετά, ούτε ο νέος γραμματέας της κομματικά αναδομημένης ν.ΣΥΡΙΖΑ δε θα μπορούσε να αρνηθεί πως όλα αυτά αποδείχτηκαν κενές φράσεις.

Πρακτική εξαπάτησης και διαχειριστική λιγούρα.

Ας το πούμε από την αρχή: Το πρόβλημα δεν είναι **τι δεν κατάφερε να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ**, επειδή «δεν το επέτρεψαν» υπέρτερες δυνάμεις του αντιπάλου. Συνίσταται, αντίθετα, σε **αυτό που συνειδητά κάνει με σχεδιασμένο τρόπο στην εφαρμογή των πλέον άγριων νεοφιλελεύθερων μέτρων** μιας υπερ-επιθετικής αστικής και ευρω-ενωσιακής στρατηγικής.

Το καταστροφικό αποτέλεσμα είναι διπλό.

Από τη μια, η εργαζόμενη πλειοψηφία, οι άνεργοι, οι νέοι, οι αγρότες, οι μικροί επαγγελματίες βυθίζονται σε μεγαλύτερη φτώχεια, απόγνωση, ανασφάλεια.

Από την άλλη, η έννοια της αριστεράς, της εναλλακτικής λύσης, διασύρεται βάνουσα ως μια χυδαία πρακτική εξαπάτησης και διαχειριστική λιγούρα.

Σήμερα, ο ίδιος ο πρωθυπουργός ξεπερνά κάθε όριο **εθελόδουλης δέσμευσης** σε ντόπια και ευρωπαϊκά κέντρα όταν δηλώνει ότι «η ελληνική κυβέρνηση έχει εφαρμόσει, υλοποιήσει και ψηφίσει περισσότερες μεταρρυθμίσεις από ότι όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις μαζί τα 4 προηγούμενα χρόνια».

Υπάρχουν **δύο κυρίαρχες ερμηνείες** για τα πως μεταμορφώθηκε ξαφνικά η αριστερή “Πεντάμορφη” σε μνημονιακό τέρας:

Από τη μια, έχουμε τις εξηγήσεις που δίνει το στρατευμένο πολιτικό προσωπικό του συστήματος.

Λιγότερο δείχνουν χαιρεκακία προς το ΣΥΡΙΖΑ και περισσότερο απευθύνονται στα λαϊκά στρώματα:

«Απλούστατα, οι άμαθοι άνθρωποι του ΣΥΡΙΖΑ, ερχόμενοι σε επαφή με την πραγματικότητα, αναγκαστικά- και σωστά- προσγειώθηκαν και ήρθαν στα νερά μας».

Από την άλλη, υπάρχουν οι ερμηνείες όλων αυτών που είχαν εκστασιαστεί με το ΣΥΡΙΖΑ. Αν ρίξει κανείς μια ματιά για παράδειγμα σε αναλύσεις στελεχών της (τέως) αριστερής πτέρυγας του κόμματος στο αγγλόφωνο αριστερό περιοδικό Jacobin, θα δει να εκθειάζεται ο ΣΥΡΙΖΑ ως αντικαπιταλιστική δύναμη, κινηματικής θεμελίωσης και κομμουνιστικής αναφοράς! Αν ήταν έτσι, τότε πράγματι η μόνη εξήγηση που απομένει είναι η ξαφνική «μετάλλαξη» ή/και «προδοσία» της ηγεσίας.

Αντιθέτως, εμείς όλοι πρέπει **να ψάξουμε βαθιά**, απορρίπτοντας τόσο την αυθαίρετη υστερόβουλη συστημική δικαίωση όσο και τις μεταφυσικές εξηγήσεις.

Να εντοπίσουμε εκείνα τα στοιχεία της πολιτικής στρατηγικής του ΣΥΡΙΖΑ και ευρύτερα της διαχειριστικής αριστεράς, που γέννησαν το σημερινό ζόφο και τους κινδύνους στρατηγικής ήττας για τα εργατικά συμφέροντα και την κομμουνιστική προοπτική στην Ελλάδα.

Ήττα του ευρω-κεϋνσιανισμού

Το μόνιμο ρεφραίν της πολιτικής επιχειρηματολογίας των στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και όσων στα αριστερά του είχαν θαμπωθεί από την «ευφυΐα Τσίπρα να θέσει θέμα αριστερής κυβέρνησης», ήταν πως «το ζητούμενο της περιόδου δεν ήταν ο σοσιαλισμός και η ανατροπή, αλλά η **ανακούφιση** του κόσμου στα άμεσα κοινωνικά προβλήματά του».

Με αυτή τη **σκοπίμη αντιδιαστολή**, αξιοποιώντας και το «κεκτημένο» των στερεότυπων της συστημικής προπαγάνδας, τοποθετούσαν κακόβουλα όσους ασκούσαν αριστερή κριτική στο ΣΥΡΙΖΑ στη θέση απογειωμένων και βιαστικών αριστεριστών.

Συσκότιζαν τα πράγματα και έφτιαχναν μια **εικονική πραγματικότητα**. Μέσα σε αυτήν θα μπορούσε δήθεν να υπάρξει μια ορατή βελτίωση της θέσης των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, **χωρίς ρήξη** με το ασφυκτικό πλαίσιο της ευρωζώνης, της ΕΕ και της ελληνικής ολιγαρχίας. Ίσως μάλιστα και με τις ευλογίες και την αρωγή τους, μιας και υπήρχε και η διαβεβαίωση πως «η Ευρώπη αλλάζει»...

Ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδίκησε ένα συγκεκριμένο πολιτικό σχέδιο, (εκφράζοντας και άλλους, εντός και εκτός ΕΕ) για μια εναλλακτική απάντηση στην καπιταλιστική κρίση και την κρίση της ευρωζώνης, από θέσεις ενός ανέφικτου **ευρω-κεϋνσιανισμού**. Προσπάθησε να πείσει ότι το σχέδιο αυτό θα δρούσε ως καλύτερο φάρμακο και για τις δύο αυτές κρίσεις και ποτέ δεν έθεσε πραγματικά ως «κόκκινη γραμμή» τα λαϊκά συμφέροντα. Μια ματιά στα διαπραγματευτικά του κείμενα (47σέλιδο και άλλα), πείθει και τον πλέον δύσπιστο για αυτό. Η γραμμή αυτή ηττήθηκε από το κυρίαρχο σήμερα ρεύμα επιθετικής ανασυγκρότησης του καθολικού καπιταλισμού της εποχής μας και όχι από κάποιο εθνικού τύπου Γερμανικό ρεβανσισμό.

Η **συμφωνία στο Eurogroup** της 20^{ης} Φλεβάρη 2015 με την υπογραφή του Γ. Βαρουφάκη, πολύ σύντομα έδειξε ότι στην ουσία η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μέσω της περίφημης «διαπραγμάτευσης», λιγότερο αναζητούσε προς τα έξω «σεβασμό στη θέληση του ελληνικού λαού» και περισσότερο έψαχνε πως θα σύρει σταδιακά τον λαό μέσα σε μια «αναγκαστική υποχώρηση» και αποδοχή των πάντων.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν απείλησε με έξοδο από την ευρωζώνη, έστω διαπραγματευτικά, αλλά αντίθετα, εκβίασε τον ελληνικό λαό με τον «κίνδυνο της εξόδου», που θα έφερνε υποτίθεται λιμούς και καταποντισμούς.

Η κορυφαία πράξη αυτής της πολιτικής στρατηγικής ήταν η μετατροπή του θαρραλέου λαϊκού **ΟΧΙ του δημοψηφίσματος** σε κυβερνητικό **μνημονιακό ΝΑΙ**, το ίδιο το βράδυ του αποτελέσματος.

Δύο ήταν τα κύρια πολιτικά στοιχεία που αποτέλεσαν τις «**γέφυρες μετάβασης**» και έδωσαν τη δυνατότητα στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ όχι απλά να περάσει τον κάβο, αλλά να πάρει και τις επόμενες εκλογές, εκπαραθυρώνοντας και την αριστερή διαφωνία του.

Το πρώτο ήταν η εμπέδωση στη λαϊκή συνείδηση της **παραμονής στην ευρωζώνη και την ΕΕ**, ως ζήτημα απροσπέλαστο, «τουλάχιστον σε αυτή τη φάση».

Το δεύτερο αφορούσε την διατήρηση της **αριστερής κυβέρνησης ως αυτοσκοπό**, ακόμη και αν αυτή εφαρμόζε υπερ-δεξιά πολιτική.

Με σοβαρές ευθύνες βαρύνονται και οι αριστερές τάσεις εντός του ΣΥΡΙΖΑ. Μέσω του κυβερνητισμού τους, έφτασαν τελικά να υποτάσσονται (μέχρι την εκπαραθύρωσή τους από την ηγεσία), όχι απλά στο

παραμύθι της κατάργησης των μνημονίων μέσα στην ΕΕ, αλλά και σε ολόκληρη τη σταθερή πορεία μετατροπής του κόμματος σε φορέα σοσιαλφιλελεύθερης αστικής πολιτικής.

Η σημερινή κυβερνητική παράταξη αποτελεί ένα ιδιόρρυθμο υβρίδιο της κλασικής “ανανεωτικής” ευρωκομμουνιστικής παράδοσης και των πιο δεξιών εκδοχών της “ορθόδοξης” εκδοχής του κομμουνιστικού κινήματος. Η υποστήριξη αυτής της συνάντησης από ποικίλα τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που ήθελαν να βλέπουν στο ΣΥΡΙΖΑ, το «πλατύ» ή «ενιαίο» μέτωπο κατά περίπτωση ή ακόμη και στο πρόσωπο του Τσίπρα τον Ευρωπαίο... Αλιέντε ή Τσάβες, έπαιξε επίσης σημαντικό ρόλο.

Η λογική της **συνύπαρξης τμημάτων της σοσιαλδημοκρατίας με τμήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς**, κάτω από την ηγεμονία μιας λογικής νέο-κεϋνσιανής διαχείρισης, δικαιολογήθηκε στο όνομα της “άμεσης ανακούφισης των εργαζομένων” και της εκκίνησης μιας αόριστης «δυναμικής ανατροπής».

Η άρνηση ωστόσο μιας λογικής ρήξης και ανατροπής με το σκληρό πυρήνα της αστικής πολιτικής, “μοιραία” έδωσε τη θέση της στη **ρητή αντίστροφη θέση** ότι μέσα από μια **κυβέρνηση συνέχειας και διαχείρισης του κράτους** σε συμμαχία ακόμη και με “πατριωτικά” τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης και πάντα στο πλαίσιο των “εταίρων”, θα έφτανε επιτέλους η θολή ελπίδα μιας καλύτερης ζωής.

Η τραγική αποτυχία του ΣΥΡΙΖΑ (κρίνοντας από τη σκοπιά της αριστερής εργατικής πολιτικής), έδειξε και τα αδιέξοδα της κυρίαρχης αντίληψης σε όλες τις πτέρυγες της κοινοβουλευτικής αριστεράς στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες, ότι η γραμμή της ενότητας πάνω στο περιβόητο **“ελάχιστο κοινό πολιτικό πρόγραμμα”**, χωρίς τις απαραίτητες ρήξεις μιας ανατρεπτικής αντικαπιταλιστικής πολιτικής, θα μπορούσε δήθεν να επιβάλει την αλλαγή των πολιτικών συσχετισμών και να κλυδωνίσει την κυριαρχία του κεφαλαίου.

Είναι μάλιστα εντυπωσιακή η **αντίφαση** ανάμεσα στην «**ενωτική απλοχεριά**» όταν πρόκειται η **πολιτική “απάντηση”** να συνοψιστεί στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή της δεξιάς πολιτικής γραμμής και στον απόλυτο σχεδόν **σεχταρισμό** και άρνηση της στοιχειώδους **κοινής δράσης στους κοινωνικούς αγώνες** που θα μπορούσε να απαντήσει στην αστική επίθεση και να δημιουργήσει όρους για ανατρεπτικό **πολιτικό ρόλο του εργατικού κινήματος και ενός μετώπου εργατικής πολιτικής**.

Με τούτα και με τα άλλα, η “μαγική” γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ, όχι ανακούφιση δεν έφερε, αλλά ούτε καν ...προφυλακτικά δε διασφάλισε. Στον **κοινωνικο-οικονομικό τομέα** η κυβέρνηση χαράζει σαφή γραμμή περαιτέρω τραγικής **χειροτέρευσης** της εργαζόμενης πλειοψηφίας και **αφανισμού** της νεολαίας και πλείστων μικροαστικών στρωμάτων.

Όταν η ευρωζώνη κατάπιε ΟΛΕΣ τις υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ

Ο **ΕΝΦΙΑ** δεν καταργήθηκε, ούτε το αφορολόγητο πήγε στα 12.000 ευρώ. Αντίθετα αυξάνεται ριζικά η έμμεση φορολογία από τον ΦΠΑ κατά 1,8 δις το χρόνο, καθώς και η φορολογία των αγροτών.

Πολύ σοβαρά τα πρόσθετα βάρη στα λαϊκά στρώματα με τις **ρυθμίσεις τόσο για το πετρέλαιο** των αγροτών όσο και το πετρέλαιο θέρμανσης.

Όχι μόνο δεν επανήλθε έστω η **13^η σύνταξη**, αλλά μειώθηκαν λόγω της αύξησης των εισφορών οι συντάξεις, το **ΕΚΑΣ** καταργείται σταδιακά, για να μη μιλήσουμε για το **νέο ασφαλιστικό έκτρωμα**.

Η δέσμευση στις προγραμματικές δηλώσεις για επαναφορά του κατώτατου μισθού στα **751 ευρώ** πήγε περίπατο, όπως και όλο το “πρόγραμμα Θεσσαλονίκης”, όπως και το λεγόμενο “παράλληλο πρόγραμμα”.

Το ξεπούλημα του ΟΛΠ και των 14 περιφερειακών αεροδρομίων σέρνουν το χορό των **ιδιωτικοποιήσεων** του ΣΥΡΙΖΑ.

Η υπόσχεση για **“σεισάχθεια” στα χρέη** των νοικοκυριών κηδεύτηκε με τιμές. Τα **“κόκκινα δάνεια”** απαιτούν και άλλο αίμα, καθώς η πρώτη κατοικία σταδιακά παραδίνεται στον εφιάλτη των **πλειστηριασμών**.

Η διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων επιχειρηματικών δανείων οδηγεί σε κατασχέσεις, αναδιρθρώσεις ή/και αλλαγή ιδιοκτησίας, με την εργατική τάξη να πληρώνει το βαρύτερο τίμημα με τις **απολύσεις** αλλά και την **πρόταξη των τραπεζών στις αποζημιώσεις** έναντι οφειλών σε εργαζόμενους.

Η ήδη καθημαγμένη **εκπαίδευση** καλείται να προσαρμοστεί στην προκρούστεια κλίνη της νεοφιλελεύθερης εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ, ενώ η **δημόσια υγεία** βρίσκεται σε διάλυση, παρά τις κατά καιρούς κομπορημοσύνες.

Το αστυνομικό και ευρύτερα **κατασταλτικό κράτος** είναι στη θέση του, χωρίς οποιοδήποτε απολύτως μέτρο εκδημοκρατισμού ή ελέγχου. Η χώρα κυβερνιέται με **Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου**.

Η δολοφονική **ναζιστική Χρυσή Αυγή** μένει στο απυρόβλητο.

Τεράστια η ευθύνη της κυβέρνησης η οποία χρεώνεται το θάνατο εκατοντάδων **προσφύγων** και παιδιών στη θάλασσα του Αιγαίου καθώς φυλάσσει τα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης από τους ξεριζωμένους από τους πολέμους της ανθρωπότητας.

Η Ελλάδα, όπως είχε προαναγγείλει ο Τσίπρας από το Τέξας, μένει δεμένη και συνυπεύθυνη **στο άρμα του ΝΑΤΟ**, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με μια επικίνδυνη συμμαχία με το Ισραήλ και τη χούντα της Αιγύπτου.

Μήπως πρόκειται για ένα όχι και τόσο έντιμο, αλλά τέλος πάντων αναγκαστικό συμβιβασμό;

Κάθε άλλο! Με περισσό θράσος, ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας δήλωσε σε συνέντευξη στο Γαλλικό Canal+: «Η Συμφωνία (με την ευρωζώνη) εμπεριέχει **ένα συμβιβασμό** με στόχο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις αυτή η σπορά που έγινε στην Ευρώπη από την ελληνική αντίσταση **να πάει και στις άλλες χώρες**»!

Με λίγα λόγια ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικεί να αποτελέσει το νέο υπόδειγμα για την υποταγή των λαών στην Ευρώπη στην εργατική γενοκτονία που επιχειρεί ο σύγχρονος **καπιταλισμός** που παραδέρνει σε δίνη κρίσης. Επιχειρεί να δώσει τη **“συνταγή επιτυχίας”** κυβερνήσεων υποτακτικών του κεφαλαίου και μιας ΕΕ που βρωμάει σήψη και φαρμακίλα, πετυχαίνοντας εκεί που τα κλασικά αστικά κόμματα απέτυχαν.

Διαγράφηκε η διαγραφή του χρέους

Το τέλος της νόθας κρατικοποίησης των τραπεζών

Η μερική (έστω) διαγραφή του χρέους, καθώς και η εθνικοποίηση των τραπεζών αποτελούσαν **κομβικούς πυλώνες** του προγράμματος ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και στις πλέον ...λιποβαρείς εκδοχές του.

Η υλοποίησή τους μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης ήταν φυσικά αδύνατη. Το πώς γίνεται το μαγικό να διαγράψεις οφειλές των εταίρων (και δανειστών) σου, την ίδια στιγμή που θα διεκδικείς τα ψίχουλα του ΕΣΠΑ τους, δεν είχε ποτέ απαντηθεί. Ούτε βέβαια το πώς θα γίνονταν κρατικές ή έστω θα δέχονταν έλεγχο οι τράπεζες του ευρω-συστήματος Ντράγκι...

Σε ότι αφορά το **χρέος**, με τη συμφωνία του eurogroup της 20^{ης} Φλεβάρη, ρητά συμφωνήθηκε από την κυβέρνηση ότι θα **«εκπληρώνει πλήρως και εγκαίρως όλες τις υποχρεώσεις έναντι των δανειστών»**.

Όπως είναι γνωστό ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρίζεται ότι αποδέχτηκε το Τρίτο Μνημόνιο επειδή πήρε δήθεν σαν αντάλλαγμα την υπόσχεση αναδιάρθρωσης του χρέους. Η αλήθεια είναι ότι η συμφωνία της 12^{ης} Ιουλίου της περυσινής χρονιάς με τα αφεντικά της ευρωζώνης επαναλαμβάνει αυτούσια την παραπάνω δέσμευση πληρωμής του χρέους, μαζί με τη ρητή **απάρνηση κάθε διεκδίκησης “ονομαστικής απομείωσης”**. Δίνεται έτσι εντελώς περιοριστικό περιεχόμενο στην έννοια της αναδιάρθρωσης.

Αυτός ήταν και ο λόγος που ο ΣΥΡΙΖΑ αποκαθήλωσε αυταρχικά, ταπεινωτικά και εν μια νυκτί την πρωτοβουλία της Ζ. Κωνσταντοπούλου και την **Επιτροπή Αλήθειας για το Δημόσιο Χρέος**, την οποία σε πρώτη φάση είχε επιχειρήσει πομπωδώς και υποκριτικά να αξιοποιήσει στη «διαπραγμάτευση». Ότι ακριβώς έγινε και με τη διεκδίκηση των **Γερμανικών αποζημιώσεων** και το άηθες πέταμα του Μ. Γλέζου στα αζήτητα...

Σε ότι αφορά τις **Τράπεζες**, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, όχι μόνο δεν προχώρησε σε εθνικοποιήσεις, αλλά, αντίθετα, μέσω της τρίτης **ανακεφαλοποίησης** και των αυξήσεων μετοχικού κεφαλαίου, τις παρέδωσε **κοψοχρονιά** (5 δις) σε εγχώρια και πολυεθνικά ιδιωτικά κεφάλαια ζημιώνοντας το ελληνικό δημόσιο δεκάδες δις. Με τον τρόπο αυτό, άρθηκε -δυσμενώς για το στόχο της εθνικοποίησης και επωφελώς για το κεφάλαιο- η προσωρινή κατάσταση μετοχικής πλειοψηφίας του δημοσίου στις τράπεζες. Ενώ ποτέ δεν είχε γίνει άσκηση των δυνατοτήτων που παρείχε αυτή η πλειοψηφία (μετοχές χωρίς δικαίωμα ψήφου), από τεχνική και πολιτική άποψη ήταν η πλέον ευνοϊκή για εθνικοποίηση. Ωστόσο, η ευρωζώνη, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και το Μνημόνιο είχαν άλλη γνώμη...

Αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο

Αριστερή υπέρβαση του κοινοβουλευτισμού

Πριν λίγες μέρες το στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ Χ. Παππάς έκανε λόγο για έκφραση του **«χώρου του κέντρου»**. Ίσως αυτή η φράση από μόνη της να αποδίδει την ουσία της μετατροπής του ΣΥΡΙΖΑ σε **σοσιαφιλελεύθερο κόμμα**.

Αυτό ωστόσο δε συντελείται μέσα σε ένα περιβάλλον αδυνατότητας εναλλακτικής απάντησης στην καπιταλιστική κρίση, ούτε είναι προϊόν «σατανικού σχεδίου» αλλαγής διαχειριστή, το οποίο απρόσκοπτα πρόωθησαν «οι πάνω».

Η καπιταλιστική ανασυγκρότηση σε συνθήκες δομικής κρίσης και εμβάθυνσης της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, δεν είχε προηγούμενο σε χώρα ενός μεγάλου καπιταλιστικού κέντρου όπως η ΕΕ.

Η αριστερά ήταν **απροετοίμαστη** για αυτήν την εξέλιξη, ακριβώς επειδή στο κέντρο της ανάλυσής της εδώ και δεκαετίες δε βρίσκεται ούτε η σύγχρονη εξέλιξη του καπιταλισμού, ούτε ειδικότερα οι ολοκληρώσεις τύπου ΕΕ, μα ούτε και οι δυνατότητες μιας εργατικής αντικαπιταλιστικής απάντησης με επαναστατικό ορίζοντα και σύγχρονο κομμουνιστικό περιεχόμενο.

Η έλλειψη αυτή φάνηκε τόσο στο χαρακτήρα της αλά ΣΥΡΙΖΑ **“απάντησης”** στην κρίση, που σφραγίστηκε από το ηττημένο ιστορικά κεκτημένο της ρεφορμιστικής αριστεράς, όσο και στην αλά ΚΚΕ έμπληη επαναστατικών διακηρύξεων **αμηχανία** και προσκόλληση σε αμυντικό οικονομικό αγώνα χωρίς στόχο και πεποίθηση πολιτικής ανατροπής, αλλά με ευχέλαια για το ..αύριο της λαϊκής εξουσίας.

Κοινωνικές μετατοπίσεις, ζητούμενο η πολιτική απάντηση

Οι **κοινωνικές μετατοπίσεις** ήταν κολοσσιαίες, το δε αποτύπωμά τους είναι ακόμη ισχυρό στο **πολιτικό ρήγμα** που έχουν προκαλέσει.

Τόσο ο «πρώιμος» Δεκέμβρης του 2008 όσο και το «κίνημα των πλατειών», έθεσαν (με πρωτόλειο και ατελή τρόπο) το ερώτημα μιας οργανωμένης λαϊκής παρέμβασης και **πολιτικής απάντησης στο ζήτημα της εξουσίας** που δε θα είχε στο κέντρο το κοινοβούλιο και το υπόλοιπο θεσμικό οικοδόμημα χειραγώγησης.

Το **ΚΚΕ** δεν πρόβλεψε, δεν είδε το βάθος και κυρίως περιφρόνησε αυτές τις δυναμικές. Στην πρόσφατη απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής, αναφέρεται το «κίνημα των πλατειών» ως ένα από τους βασικούς εχθρούς που είχε απέναντί του το Κόμμα την τελευταία πενταετία!

Ο **ΣΥΡΙΖΑ** από την άλλη, κινήθηκε με το κεκτημένο της κλασικής ρεφορμιστικής στρατηγικής. Εξέφρασε όχι τη δυνατότητα της νίκης, αλλά, αντίθετα, κεφαλαιοποίησε την ήττα του μεγάλου εξεγερτικού κύματος της διετίας 2010-2012. «Μάζεψε» την απογοήτευση και τις μειωμένες προσδοκίες, στο τελευταίο οχυρό της «ανάληψης της διακυβέρνησης», συμπυκνώνοντας την εκ νέου αντικατάσταση του μαζικού πολιτικού αγώνα ανατροπής με την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και ακύρωσή του.

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, παρά τις αδυναμίες, παλινωδίες και λάθη, διαφοροποιήθηκε ρητά στο επίπεδο ενός **αντικαπιταλιστικού προγράμματος** ρήξης και ανατροπής με κρίσιμους πολιτικούς κόμβους και υπεράσπισε την επαναστατική αναγκαιότητα και δυνατότητα.

Εξαιρετικά αδύναμα ωστόσο κινήθηκε προς την αλλαγή του κέντρου βάρους στην κατεύθυνση της **οργάνωσης του λαού**, με παλιές και νέες μορφές, κατά βάση εξωκοινοβουλευτικές και στο πεδίο μιας ταξικής κοινωνικής συγκρουσιακής πρακτικής με αναβαθμισμένα πολιτικά χαρακτηριστικά. Όσο δεν «πέφτουν όλα τα σφυριά» σε αυτό, θα είναι δύσκολο να αξιοποιείται η διαρκής αιμορραγία του ΣΥΡΙΖΑ και οι διαφοροποιήσεις στο ΚΚΕ.

Ένα **κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο αντικαπιταλιστικών και ανατρεπτικών δυνάμεων**, εξαιρετικά επείγον αλλά και εφικτό να συγκροτηθεί σήμερα με συμμετοχή νέων τάσεων, θα κριθεί τόσο στο εύρος και την προγραμματική του επάρκεια, όσο και στο μαχόμενο χαρακτήρα του, υπερβαίνοντας το ολισθηρό δίπολο κινηματισμού-θορυβώδους κοινοβουλευτισμού.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ 24/1/2016